

Educația poporului în alte țări

— A d a u s —

Educația poporului în Suedia (I)

I. Educația liberă a poporului.

Educația poporului s'a dezvoltat în Suedia fără întrerupere în cei din urmă o sută de ani, ceva mai încet în secolul al XIX-lea și mai repede în cele din urmă trei decade. O întemeiere trainică s'a făcut în 1842, de când s'a promulgat legea învățământului primar obligator pentru toți copiii. După această dată analfabetismul a dispărut, deși știința de carte era și înainte atât de mult răspândită încât se înființaseră biblioteci publice atât la sate cât și în orașe.

Cea mai însemnată manifestare în decadele de după 1860 au fost școlile superioare populare, ridicate după model danez. În 1860 s'au votat legile care au dat pentru multă vreme fermierilor o înrăurire hotărâtoare în viața politică și comunală. Suedia a ajuns atunci o țară agricolă tipică. Școlile populare superioare au avut aci în educația politică, socială și economică a clasei plugarilor aceeași înrăurire ca și în Danemarca. Marea înțindere a administrației locale și pute-

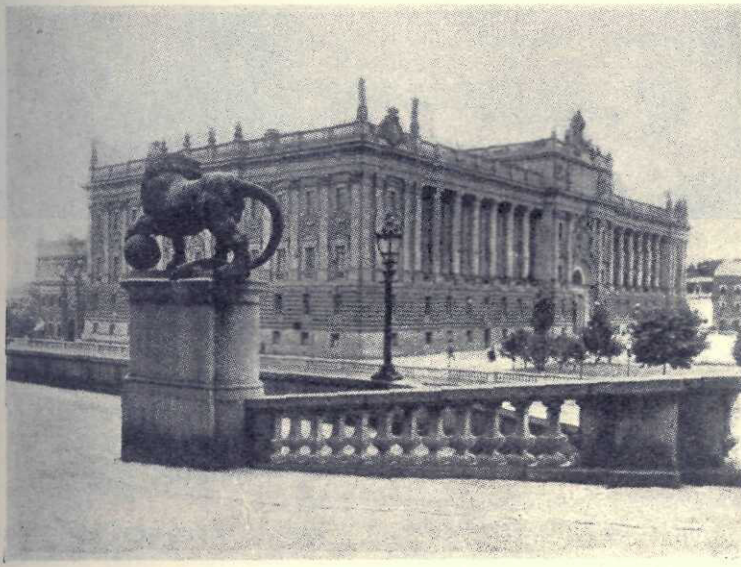
rea politică a fermierilor au făcut să se simtă în viața publică urmările educației din școlile superioare populare.

După 1880 industrialismul în creștere și mișcarea muncitorească dezvoltată au făcut să scadă rosturile covârșitoare ale țăranilor. Mișcarea anti-alcoolică și muncitorească au cuprins în organizațiile lor mulțimile, unde li s'a deșteptat interesul pentru treburile publice. Interesul acesta a fost păstrat mai cu seamă prin mișcarea conferințelor populare în timpul celor din urmă decade ale secolului al XIX-lea. Cu toate că aceste conferințe, de cele mai multe ori fără legătură între ele, n'au dat cunoștințe reale, ele nu trebuiesc nesocotite, pentru că au stârnit interesul și au ajutat să se câștige bune deprinderi culturale.

În secolul al XIX-lea s'au făcut mai multe încercări să se înființeze biblioteci publice în diferite părți ale țării, în 1860 cu bune rezultate. Din 1880 aceleași încercări au fost reluate de asociațiile anti-alcoolice și muncitorești. Dar cele mai multe din ele n'au fost biblioteci vii și după câțiva ani au stat pe loc.

După 1890 s'a născut o vie luare aminte față de educația poporului prin universități și care și-a găsit întrupare în mai multe forme de extensiune universitară: școli de vară, cu universitari conferențieri, asociații de profesori pentru alcătuirea de scrieri populare cu subiect științific și pentru sfaturi și ajutor bibliotecilor ș. a. În același timp s'au înființat „Biurouri centrale” de mare însemnatate pentru educația poporului, în Lund și Gothaburg: pentru conferințe și biblioteci ambulante în diferite părți ale țării; în Stockholm și pentru alte forme de educație a poporului.

În cei dintâi ani ai sec. al XIX-lea a început să se desvolte mișcarea de cercuri de studiu care a însemnat în curând o mare împropătare pentru educația poporului în Suedia. Această mișcare a căpătat o asemenea însemnatate pentru că, mai mult decât în formele mai vechi de educație — muncitoare. Educația poporului a ajuns acum nu numai o lucrare pentru popor, dar și prin popor. Mișcarea anti-alcoolică și muncitorească au luat conducerea în noul curent de educație. Unii și alții au căutat să creeze în fiecare ramură locală bune împrejurări pentru membrii în vederea unei educații prin

Riksdag-ul (Parlamentul) la Stockholm

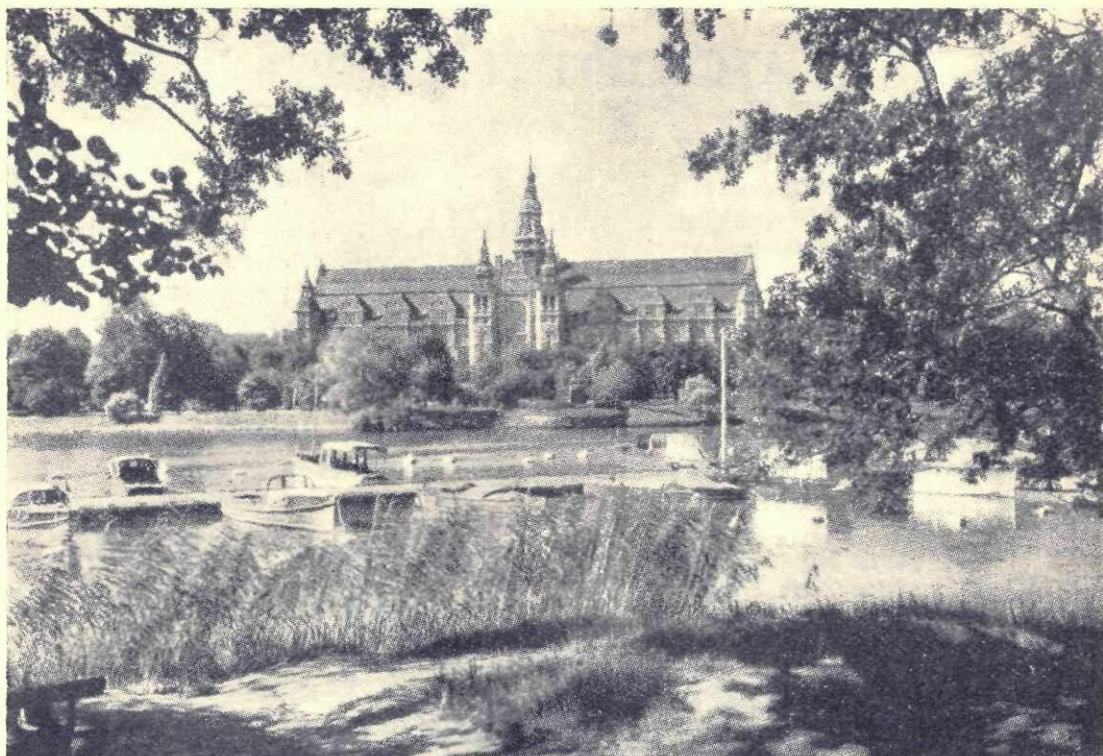
sine însuș în domeniile sociale și culturale.

Educația poporului a ajuns o mișcare de mulțime care caută să unească toate organizațiile în vederea unei opere reale de educație prin sine însuși. În același timp, și foarte adesea în conlucrare cu cercurile de studiu, a avut loc o mare dezvoltare a bibliotecilor publice și a mișcării de conferințe populare. Modernizarea serviciului bibliotecar a pus la îndemână împrejurări mai bune pentru un studiu real. Mișcarea conferințelor s'a întărit atunci când ele au început să fie din ce în ce mai mult distribuite în cursuri continue, de mai scurtă sau mai lungă durată.

Foarte de curând s'a ajuns la o conlucrare mai strânsă între cercurile de studiu, școlile superioare populare, bibliotecile publice și asociațiile pentru conferințe populare, și această cooperare a dat un nou indemn activității.

Există astăzi școli superioare populare în fiecare ținut (peste tot 54), asociații pentru alcătuirea de conferințe populare (cu o prezență cam de un milion de ascultători anual), în aproape toate localitățile cercuri de studiu (vreo 5400) și

Muzeul Nordului (etnografie, dr. Hazelius)

biblioteci publice (cam 1200) cu mai bine de 3 milioane de cereri anual, precum și biblioteci de cercuri de studiu (cam 3500) cu mai bine de 1 milion de cereri anual.

Activitatea de educație a poporului a mișcării muncitorești și a celei anti-alcoolice e concentrată în A. B. F. (Arbetarnes Bildningsförbund, Asociația de educație a lucrătorilor), cu mai bine de un milion de membri plătitori, și trei mari asociații anti-alcoolice cu mai bine de 200.000 de membri ¹⁾.

Conclucrarea între diferitele ramuri ale mișcării de educație a poporului nu e nici pe departe așa de strânsă cum ar trebui să fie. Subvențiile din partea Statului și autorităților locale sunt prea mici, iar organizația centrală e în multe privințe cu lipsuri.

În 1920 guvernul a înființat un comitet pentru educația poporului, care și-a prezentat raportul cu planul de organizare în 1923. După revizuirea raportului în 1924 de Comisia generală a învățământului, toate așezămintele mai însemnate de educație a poporului au recomandat guvernului să dea propunerilor raportului formă de lege, care să fie adusă înaintea parlamentului suedez.

Autoritățile, Stat, ținuturi și municipalități, au dat an de an tot mai mare sprijin lucrării de educație a poporului. O-

¹⁾ Mulți membri sunt socotiți de 2 sau chiar de 3 ori, pentru că un membru își plătește cotizația la A. B. F. și ca membru al sindicatului lui și ca membru al partidului politic, poate uneori și ca membru al mișcării cooperatiste. Cu toate că un milion de membri plătitori, ei nu pot fi în realitate mult mai mult decât o jumătate de milion.

pinia publică e destul de pătrunsă că această activitate nu trebuie să fie siluită de legi și regulamente uniforme. În folosul unei dezvoltări sănătoase ea trebuie să fie și a fost până astăzi o mișcare „liberă” și „voluntară”. De aceea conlucrarea vie a poporului e o cerere dela sine înțeleasă pentru bunul ei mers, care nu trebuie să se împietrească în tipare moarte.

Până să se primească raportul comitetului pentru educația poporului, grupul suedez al Asociației internaționale pentru educația poporului va încerca să stabilească o cooperare între diferitele ramuri ale acestei mișcări.

II. Școlile superioare populare.

În pas cu răspândirea democrației în Suedia, vădită în nouile legi de guvernare locală din 1862 și în reforma impozitelor dela 1865, s'a dezvoltat o luare aminte crescândă față de activitatea de educație a poporului. Ea a fost la început îndreptată spre răspândirea într'o mai mare măsură de educație cetățenească printre țărani și fermieri și spre înzestrarea acestora cu un spirit public mai viu, așa încât să fie în stare să folosească înrăurirea lor crescândă în Stat și comună. În acest scop oamenii politici liberali ai timpului au scos la iveală elementele mai deosebite din rândurile fermierilor și când s'a amintit în aceste cercuri de nouile școli populare superioare daneze s'a văzut în ele o nouă formă de educație potrivită să fie urmată și în Suedia. Ideea s'a cristalizat în înființarea de școli populare superioare în provincia Oestergötland (Herrestad și apoi Lunnevad) și două în provincia Scania (Hvilan și Onnestad), care s'au deschis în 1868.

După 1870 un mare număr de școli s'au adăos la cele dintâi, dar nu toate s'au menținut. Când în zilele școlii și-au sărbătorit aniversarea de 25 de ani, numărul lor era de 26; după alți 25 de ani ele au crescut la 52. În 1928 numărul școlilor populare superioare ajutate de Stat se ridica la 54, la care trebuie să se socotească și câteva lipsite de sprijinul Statului. Unele din școli au început prin a fi peripatetice; astăzi numai una mai are acest caracter, în Laponia. Cele mai multe școli au fost înființate de o centrală de societăți alcătuită în acest scop. În unele ținuturi, încă de la început răspunderea lor a fost luată de consiliile județene. Treptat, un număr tot mai mare de școli populare superioare particulare au fost luate asupra lor de consilii, așa că astăzi cam o treime din ele sunt școli de consilii județene, deși nu todeauna și nominal. Altfel decât e obiceiul în Danemarca, în Suedia nicio școală populară superioară nu e proprietatea directorului ei.

Cu toate că școlile acestea suedeze își au numele (Fokhögskola) și în parte și formele de lucru dela prototipul danez, nicidecum n'au rostul neatârnat pe care-l au dincolo. În întâiul rând, în Suedia nu există ceva corespunzător mișcării religioase naționale, „grundtvigianism”, dela danezul S. Grundtvig, în care-și are rădăcinile școala populară superioară daneză; școala suedeză se reazămă mai cu seamă pe un fundament civic și general cultural. Cu toate acestea e are un caracter de mare idealism potrivit cu entuziasmul sarcinii și cu munca de jertfă pentru tineret dovedită de începători.

Încă de la 1872 școlile au avut subvenții dela Stat, cu toate că începutul lor a fost foarte modest. Statul nu lega însă de subvenții nici o condiție de control, până când „Riksdag”-ul a votat un salariu pentru inspectorii, iar după aceea a așezat școlile sub supravegherea unui nou oficiu anume înființat pentru educația poporului. Astfel, Ministerul Educației își dă părerea, în're altele, înaintea numirii directorilor sau profesorilor ordinari sau permanenți, despre calificarea solicitantului sau solicitatorilor.

În legătură cu sporirea ajutorului de Stat și a cerințelor în vederea unui salariu minim pentru corpul didactic, care a aflat o deslegare în Riksdag-ul dela 1919, s'au lucrat regulamente ale școlilor populare superioare, în care se găseau tot ce era esențial în tradițiile acestor școli. Unele obiecte sunt obligatorii în întâiul an, suedeza și literatura suedeză, istoria și sociologia, geografia, matematica, științele naturale împreună cu igiena, cântul și gimnastica. Pe lângă ele mai sunt de obicei cursuri de contabilitate și de desen pentru băieți și de economie casnică și lucru manual pentru fete. Statutul nu trebuie să cuprindă nicio prevedere despre cursuri și metode de predare. În ce privește metoda în școlile populare superioare suedeze, ca și în cele daneze, a fost precum-pănitor învățământul oral, dar încă de la început s'a dat oarecare însemnătate și efortării personale a elevilor și inițiativei proprii. În anii din urmă s'au făcut încercări mai mari ca să se desvolte activitatea liberă a elevilor prin practica de laborator, cercurile de lectură ș. a.

În cele mai multe școli anul cuprinde un curs principal (sesiunea de iarnă) pentru bărbați și femei, dela 21 până la 24 de săptămâni, și un curs liber pentru femei (sesiunea de vară) de 13—16 săptămâni. Câteva școli au numai un singur curs pe care-l urmează atunci atât bărbații cât și fe-

Biserica din Seglora (Skansen)

meile. Într'o bună parte din școli mai există și un alt curs (secția superioară), care dă un învățământ mai înaintat asupra unor anumite obiecte din cursul întâiului an, adesea cu adaos de limbi streine. În cursurile de vară ale femeilor a-ceastă secție superioară este de obicei prefăcută într'o școală de gospodărie. Legătura în're profesori și elevi în afară de clasă a fost privită todeauna ca un factor de seamă în opera de educație și majoritatea școalelor au fost făcute pe sistemul căminelor; ele dau casă și masă elevilor cari nu locuiesc în apropiere. În afară de cursurile obișnuite se mai dau cursuri scurte în diferite ramuri de învățământ. În anii din urmă s'au organizat și așa numite cursuri de Duminică pentru muncitorii industriali, la un oarecare număr de școli, cu colaborarea asociației de educație a muncitorilor. Corpul profesional ia parte cu râvnă la conferințele locale sau conduce cercurile de studii ținute la școlile pentru popor ale ținutului, pentru că școlile au ajuns în deobște centrul operei libere de educație a poporului în acele localități.

La început școlile au fost gândite în întâiul rând pentru tineretul populației rurale și cea mai mare parte din elevi vin până acum dintre fermieri și țărani. Dar în anii din urmă clasa micilor proprietari și a muncitorilor agricoli a dat din

Casă de țară din Öxtorp, Halland (Skansen)

ce în ce mai mult elevii din mijlocul ei. La înființarea unei școli superioare speciale pentru muncitori. (Brundswik 1906), s'a trezit interesul față de școlile populare superioare printre tinerii muncitori industriali, cari au folosit apoi și alte asemenea așezăminte. Grupuri răsfețe au făcut școli cu un caracter și mai special: 2 școli ale bisericii și una a sectanților, una de temperanță și alta cooperativă.

Numărul elevilor variază în proporții foarte mari după împrejurările economice, mai cu seamă printre cei cari vin din agricultură. Acum câțiva ani la începutul decadei trecute, mișcarea părea într'o mare descreștere, dar în cursul celor câțiva ani din urmă numărul elevilor s'a ridicat din nou. În perioada dintre 1921—1925 școlile au fost vizitate de 7113 elevi și 9.194 eleve, sau de un număr total de 16.307, ceea ce dă o medie de 3.261. Din 1926—27 numărul elevilor a crescut la 3.662.

Începând din 1919 subvenția Statului a fost de obicei de 7000 coroane pentru un curs principal și de 3500 de coroane pentru un curs de femei, făcut în legătură cu celălalt ca și pentru un curs de femei independent. La aceas'a trebuie să se adauge o subvenție anume pentru divizionare și pentru un curs de al doilea an pentru care s'a plătit de câțiva ani o subvenție aparte cam de 10% asupra subvenției obișnuite. Statul, pe deasupra, mai plătește cheltuielile în legătură cu sporurile de salariu ale directorilor și subvenții permanente pentru delegați, precum și un ajutor anume pentru învățământul de gospodărie. În bugetul pe 1927—28 subvenția obișnuită plătită școlilor populare superioare era socotită la 830.000 de coroane la care trebuie să se adauge și o subvenție extraordinară de 75.000 coroane. Până în 1882 Statul dădea și ajutoare elevilor săraci. Astăzi ele sunt calculate la o cotă de 30 coroane lunar pentru elevii săraci și 15 coroane pentru elevii mai puțin înlesniți. Subvențiile bugetare în acest scop ajungeau în 1927—28 la 220.000 de coroane. Aproape 60% din elevi erau bursieri. Vârsta celor mai mulți era între 18—21 de ani.

III. Mișcarea bibliotecilor publice.

Mișcarea bibliotecilor publice suedeze începe cam din timpul introducerii învățământului elementar obligatoriu. Riksdag-ul (Sesiunea parlamentară din 1828—30) a adus o lege pentru înființarea de biblioteci parohiale (sockenbibliotek) „ca să ajute cetățenii cari știu să citească atunci când școala și cărțile școlare nu sunt îndestulătoare”. Legea a fost respinsă, dar în anii următori s'au deschis biblioteci parohiale în mai multe locuri, mai cu seamă în provincia Vermland (în 38 din 42 de parohii). Anul 1842 e o dată însemnată în istoria mișcării bibliotecilor publice suedeze. Ordonanța pentru școala elementară publică ieșise în acel an, documentul de temelie al sistemului școlii elementare publice suedeze, cu instrucții anume către cler „să încurajeze înființarea și folosința bibliotecilor parohiale și să recomande cărți potrivite” și astfel să ia o parte activă „la menținerea cunoștințelor câștigate în școală și mai ales la înaintarea adevăratei educații creștine”. În circularile care au apărut acest mers al lucrurilor bibliotecile parohiale erau caracterizate și ca „o întregire trebuincioasă a educației școlare înșăși”.

Dar dacă recunoașterea acestor principii a fost de cea mai

mare însemnată principială, rezultatul imediat n'a fost în proporție. Pe la 1850 e drept că s'a înregistrat o hotărâtă creștere și bibliotecile dela țară s'au dezvoltat ușor. În 1868 mișcarea înaintase atât de mult încât se înființaseră biblioteci parohiale în mai mult de jumătate din parohiile țării (și numărând 1437).

Cu toate acestea, puțin după aceea a urmat o vreme de scădere, cam pe la 1870, pricinuită în mare parte de o înțelegere neprietenoasă a rânduielilor nelămurite despre legăturile dintre biblioteci și autoritățile locale. În 1901 numărul bibliotecilor scăzuse într'atâta încât numai 580 mai primeau subvenții locale. O renaștere a avut loc însă, cam pe la sfârșitul secolului, și de atunci întinderea și însemnătatea mișcării au crescut necentenit. Bibliotecile parohiale au primit o viață nouă, dar odată cu ele s'au pus în vedere în mai mare măsură decât în trecut bibliotecile orășenești (stadsbibliotek). Ca un fapt din istoria mai veche a bibliotecilor orășenești, trebuie să se fie seama că în 1897 Dicksonska Folkbibliotek din Göteborg (înființată în 1861) a căpătat un local propriu, care a fost multă vreme cea mai însemnată clădire de bibliotecă publică din Nord.

Câteva biblioteci muncitorești (arbetarbibliotek) au fost înființate în orașe și centre industriale începând din anul 1860, iar dela 1860 au crescut la număr, adesea în legătură cu planurile de conferințe ale așezămintelor muncitorești care de atunci s'au înmulțit. Cea mai puternică dintre bibliotecile muncitorești, Stockholms Arbetarbibliotek (acum contopită cu Stockholms Stadsbibliotek) n'a fost înființată decât în 1891.

Ceva mai târziu s'a ivit un nou tip de bibliotecă, bibliotecile cercurilor de studiu (studiecirkelbiblioteken). Pe lângă marele lor rost pentru mișcarea cercurilor de studiu ele și-au dat contribuția de seamă mișcării generale a bibliotecilor publice. Aceste biblioteci ale cercurilor de studiu înmănușate în Uniuni naționale pentru urmărirea activității bibliotecare în cercuri de studiu și asociații asemănătoare, a luat început în secția suedeză a Ordinului Internațional al Bunilor Templieri în 1902, mai târziu în alte organizații anti-alcoolice (Nationaltemplarorden, Sveriges blabandsförening, etc.), în mișcarea muncitorilor (Arbetarnas bildningsförbund) și printre tineretul țărănesc (Jordbrukareungdomens förbund) ș. a.

Astfel toate tipurile de biblioteci publice locale până acum în ființă au ajuns să se desvolte, biblioteci orășenești, biblioteci de sate, de cercuri de studiu și de alte asociații. Trebuie să amintim aici că mișcarea bibliotecilor școlare a luat naștere în mare parte în strânsă conlucrare cu bibliotecile publice.

Dar abia din 1905 Riksdag-ul a început să sprijine activ mișcarea bibliotecilor publice cu subvenții de Stat. Subvenția a fost fixată la 75 coroane suedeze ca un maximum pentru ambele biblioteci, publică și școlară, din fiecare district școlar. Cu toate că subvențiile erau așa de mici încât n'aveau nici o însemnatate decât în micile parohii, ele erau însă din punct de vedere principial o recunoaștere de cea mai mare greutate, din partea Statului. În 1912 subvențiile au fost foarte mult sporite prin revederea dispozițiilor de Stat asupra subvențiilor, lucru hotărâtor pentru dezvoltarea ulterioară și în vigoare în general și astăzi. Aceste dispoziții urmăreau să crească subvențiile tipurilor principale de bi-

Interior din Hälsingland (în muzeul Nordului)

bioteci, biblioteci publice și școlare, care erau ajutate de Stat încă dinainte, până la 400 de coroane suedeze pentru cele dintâi și 150 pentru cele din urmă. Bibliotecile cercurilor de studiu primeau ajutoare de 400 coroane suedeze de fiecare cerc, cu toate că temeurile de calcul erau mai puțin favorabile (din 1929 e în vigoare o nouă lege care sporește subvențiile Statului la 10.000 de coroane pentru bibliotecile unei comune, 7000 de coroane pentru biblioteca municipală, 3000 pentru bibliotecile cercurilor de studiu, și arată bibliotecile care îndeplinesc condițiile cerute pentru căpătarea unor asemenea subvenții. Bibliotecile centrale care servesc un ținut sau o provincie, pot să primească un adaos de 10.000 mărci). La acestea s'a adaos prin ho'ărirea Riksdag-ului dela 1890 subvenții de Stat bibliotecilor din spitale (până la o coroană suedeză de fiecare pat). Subvenții anuinite se dau la un număr de oficii centrale de biblioteci ambulante.

În aceste margini s'a dezvoltat o mare activitate în mișcarea bibliotecilor publice din ultimii ani. Sistemul bibliotecar a fost reorganizat treptat în câteva localități. Metode moderne bibliotecare au fost introduse într-o destul de mare măsură, de pildă în ce privește așezarea cărților pe rafturi deschise, cu liberul acces al publicului, înființarea de secții speciale pentru copii ș. a.

În alte cazuri s'au modernizat localurile și adesea bibliotecile sunt adăpostite în clădiri proprii. Ostersund și Norrköping au fost cele dintâi înzestrate cu edificii aparte de bibliotecă (1912 și 1913).

Printre bibliotecile orășenești care au avut clădiri noi și moderne în anii următori trebuie puse bibliotecile din Hälsingborg (1917), Växjö (1921—1923), Halmstad (1922), Eskilstuna (1924), Nyköping (1927), Lund (1927), Västermik (1928), Karlstad (1928). Cea mai nouă bibliotecă orășenească, cu totul modernă, are un local ridicat de curând pentru biblioteca centrală și inaugurat în 1928, cu mai multe ramuri și secții de împrumutat cărți. Mai există planuri foarte înaintate de biblioteci care își așteaptă realizarea.

Un număr tot mai mare de biblioteci și-a luat un personal specializat. Pe lângă scurte cursuri cam de o săptămână pentru impiegajii micilor biblioteci de sat, s'a organizat în ulți

mii ani și o școală bibliotecară de 4—5 luni pentru pregătirea bibliotecarilor de oraș.

Inaugurarea în 1928 a „Linköpings Stifts och Landsbibliotek” este de un foarte mare interes. Această bibliotecă este o contopire a „Linköpings Stiftsbibliotek” și „Linköpings stadsbibliotek”, cea dintâi fiind cea mai puternică prin vechile colecții de cărți care s'a lipit cu secole înainte de școlile secundare din orașele catedrale. Noua bibliotecă servește atât cercetarea științifică precum și lectura populară și este în punctul din urmă cea dintâi bibliotecă centrală suedeză pentru un district mai mare, care ajută bibliotecile locale din districtele Oes'ergötland prin trimiterea de biblioteci ambulante, prin împrumutarea de cărți cercetătorilor din district și prin inspectarea micilor biblioteci.

Sunt propuneri de înființare treptată a bibliotecilor cu rosturi de bibliotecă centrală în toate cele 24 de districte suedeze, sau prin mărirea bibliotecilor orășenești existente, sau prin contopirea asemănătoare cu aceea din Linköping.

În cuprinsul bibliotecilor școlare a fost în anii din urmă o activitate tot așa de mare. Educația a căpătat din ce în ce mai mult o îndrumare, care o îndreaptă hotărît spre bibliotecile școlare. În unele școli s'a introdus învățământul special pentru folosința bibliotecii și a consultării cărților, mai cu seamă ca o urmare a instrucției asemănătoare dată în școlile normale ale învățătorilor pentru școlile publice elementare. În ce privește școlile secundare e de observat că ultima reformă școlară din 1927—28 cere din punct de vedere al educației o activitate proprie tot mai mare din partea elevilor în legătură cu bibliotecile, și aceasta a adus o sporire a subvențiilor pentru bibliotecile de elevi de pe lângă școlile secundare publice.

Intinderea mișcării bibliotecare sprijinite de Stat din ultimii 15 ani se poate urmări din tabloul statistic de mai jos :

	Număr de biblioteci	Număr de volume	Număr de cercetători	număr de cărți cercetate
<i>În 1913</i>				
Bibliotecii Publice	552	329,285	67,624	549,819
Bibliotecii școlare	279	98,958	35,006	350,431
Bibliotecii de cercetare de studiu	823	140,354	?	167,210
Total	1.654	538,597	(102,630)	1.067,460

	Număr de biblioteci	Număr de volume	Număr de cercetători	Număr de cărți cercetate
<i>In 1920</i>				
Biblioteci publice .	876	815.163	125.635	1.311.697
Biblioteci școlare .	749	330.966	118.988	992.578
Biblioteci de cercuri de studiu	2.103	443.467	77.320	550.196
Total . .	3.728	1.589.296	321.943	2.854.471
<i>In 1927</i>				
Biblioteci publice .	1.206	1.329.163	237.123	2.735.034
Biblioteci școlare .	1.269	707.365	206.520	2.041.180
Biblioteci de cercuri de studiu	3.498	815.562	158.673	1.159.523
Biblioteci de spitale	47	32.570	13.701	87.391
Total . .	6.050	2.884.660	616.017	6.023.128

În general existau în 1927 cam 6.000 de biblioteci subvenționate de Stat (dacă se adaugă la acestea și marele număr de secții de biblioteci publice și biblioteci școlare, peste tot 2.100, cifra ajunge la vreo 8.000 de biblioteci). Dacă se trec la acest număr și bibliotecile nesubvenționate de Stat, ajungem la un total de 6.500 de biblioteci (împreună cu secțiile, 8.500) cu o subvenție totală locală de vreo 2 milioane de coroane suedeze și cu o subvenție din partea Statului cam de vreo jumătate de milion. Numărul cărților se urca în același an la 3,5 milioane volume, iar numărul cititorilor la 7—3

milioane volume pentru 3/4 de milion de împrumutători. În medie fiecare cetățean suedez împrumută într'un an dela aceste biblioteci 1 1/4 volume.

Cu toate că întinderea activității s'a făcut în ultimii ani foarte repede, mai rămâne mult de lucrat până când bibliotecile să poată mulțumi cererile în mare creștere pe care societatea modernă li le face și o reorganizare e privită de toți ca o trebuință neapărată. Marile cereri, în afară de înființarea bibliotecilor centrale amintite mai sus, au sporit foarte mult subvențiile Statului în folosul diferitelor tipuri de biblioteci, sub rezerva dezvoltării unei activități bibliotecare tot mai calificate în sprijinul cititorilor cu deosebire interesați.

Până în 1913 atribuțiile legate de bibliotecile publice și școlare au căzut în sarcina a doi consilieri bibliotecari, subordonați acum Consiliului superior de educație. (Biblioteks-konsulenterna i Skolöverstyrelsen). În afară de sarcina distribuirii subvențiilor de Stat și a controlului legat de ele, ei au o funcție generală de consultare, editează cataloage adnotate, călăuze în alegerea cărților în biblioteci, organizează cursuri bibliotecare de diferite feluri ș. a.

KNUT TYNELL

Intern. Handbook
of Adult Education

din englezește de *Emanoil Bucuța*

